

*Veniți de la vedere femei binevestitoare
și ziceți Sionului:
primește dela noi bunele vestiri
de bucurie, ale Învierii lui Hristos;
veselește-te, saltă și te bucură,
Ierusalime, pre Împăratul
Hristos văzându-L din mormânt,
ca un Mire ieșind.*

Canonul Învierii, la Laude

Încă de mică îmi plăcea procesiunea de Paști, la care participam întotdeauna. Iar nu demult am aflat că ea a fost rânduită de Biserică în amintirea femeilor mironosițe ce au venit dis-de-dimineață la Mormântul Domnului. Acum mă înduioșează și mai mult. Întreaga viață a mironosițelor este calea străbătută de fiecare suflet; acesta trebuie să Îl urmeze pe Hristos, precum L-au urmat mironosițele. În tinerețe gândeam, și voi, pesemne, câteodată gândiți și spuneți: „Dacă Mântuitorul ar fi trăit în timpurile noastre, noi L-am fi urmat, la fel ca mironosițele”, însă Hristos este doar întotdeauna cu noi și chiar în noi. El Însuși a spus: „Și, iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului!”

(Mat. 28:20). Iar Apostolul Pavel spune: „Oare nu știți că Hristos trăiește în inimile noastre?”

Înseamnă că și acum putem și trebuie să Îl urmăm pe Hristos, să urmăm mironosițele. Ele, deși erau femei și fiecare avea familie, lăsau totul și urmau pe Dumnezeu. Țara era arsă de soare, fără apă, erau nevoite să suporte sete și lipsuri, însă ele continuau să meargă. Iar cum Domnul și ucenicii Săi nu purtau nimic cu ei, aceste femei le slujeau, precum spune și în Evanghelie. Ele le aduceau haine; Maica Domnului trimitea câteodată prin ele cele trebuincioase Fiului ei.

De ce Îl urmau pe Dumnezeu? Pentru că țineau la fiecare cuvânt al Lui,

pentru că unele au primit vindecare de la El. Și noi, fiecare suflet, trebuie să ținem la orice cuvânt al Lui, să-L căutăm pe Dumnezeu în Evanghelie. Căci acolo fiecare cuvânt, fiecare rând este lumină, cale, rânduială a vieții pentru suflet. Mi s-a întâmplat să am multă treabă, multe discuții, și m-am împovărat cu ele; am luat Evanghelia pentru a citi un cuvânt, pentru a-mi lumina sufletul. Deschid Evanghelia și nu întâlnesc niciun cuvânt de învățătură, ci doar vindecări și iar vindecări. Cum Dumnezeu a vindecat pe orbul din naștere, pe bolnavul de hidropică, pe slăbănog; la început căutam cuvânt de învățătură, iar mai târziu mi s-a spus în suflet că toate vindecările sunt, de asemenea, învățături pentru sufletul meu. Dacă Dumnezeu l-a vindecat pe lepros, va vindeca și sufletul meu plin de lepră, prin care trec șuvoaie întregi de patimi. Și, astfel, fiecare cuvânt, fiecare lucrare evanghelică ni-L înfățișează pe Hristos.

Cu câtă lepădare de sine trebuie să urmăm acest cuvânt! Începând cu primele fericiri din Evanghelia de la Matei: fericiți cei săraci cu duhul, fericiți cei blânzi – Dumnezeu ne învață cum trebuie să fie sufletul, ne cheamă să urmăm această cale! Mai departe, ne învață să ne iubim vrăjmașii, să punem sufletul

pentru aproapele nostru! Întreaga învățătură trebuie să o urmăm cu lepădare de sine. De ce oare totuși nu o urmăm?

Pentru că ne iubim patimile, ne desfătăm cu ele; sau, într-un cuvânt, suntem în mâhnire și nu dorim să ieșim din ea. Nu dorim să urmăm cuvântul lui Hristos pentru că este aspru, este ca o sabie cu două tășuri pentru inimile noastre cele pline de patimi. Este neapărată nevoie de osteneală și de lepădare de sine; doar acestea încântă Împărăția. Și, în orice întunecime s-ar afla sufletul, să căutăm ieșirea după cuvântul lui Hristos, să-L căutăm cum L-au căutat femeile mironosițe. Ele Îl căutau în întunericul nopții, Mort, dar L-au găsit pe Dumnezeul cel viu. În sufletul nostru se află Hristos, însă El este viu, în Evanghelie, și ea ne luminează, ne dezvăluie chipul Lui în lumină.

Să ne deșteptăm, să înțelegem în ce constă osteneala noastră, să ieșim din stricăciune, să urmăm mironosițelor; dă-ne, Doamne, toate acestea! Noi nu urmăm lui Hristos pentru că ne iubim patimile, ne desfătăm cu ele și parcă nu știm că urmarea lui Hristos, cea mai mică împlinire a cuvântului Său, aduce sufletului o mare mângâiere, că această mângâiere este neasemuit mai înaltă și mai de preț decât toate bunurile lumii.

Maica Arsenia

Calea spre vindecarea inimii

Ed. Sophia, 2004

Gustați și vedeți că bun este Domnul!

Să ne curățim simțirile și să vedem pre Hristos strălucind cu neapropiată lumină a Învierii, și bucurați-vă zicând, luminat să-L auzim, cântându-I cântare de biruință.

Canonul Învierii, Cântarea 1-a

Criza: un cuvânt care face să tresalte inima a sute de milioane de oameni astăzi. Criza, care deja a lăsat pe drumuri milioane de cetățeni ai societății globalizate; criza care a dus la disperare și a provocat deja multe sinucideri; pe toți, cel puțin, ne pune pe gânduri această așa-zisă criză pe care o parcurgem, întrebându-ne, oare unde se vor sfârși toate acestea?

Uitându-ne în săptămânile dinaintea Sfintelor Paști la chipurile manifestanților care, în contextul crizei, umpleau străzile în marile orașe ale Europei și ale Americii, ne întrebam cu mirare: De ce? De ce ies în stradă acești oameni, de ce cu steaguri roșii și galben albastre, de ce se afișează cu așa-zisul simbol al păcii, crucea cu brațele frânte întoarsă în jos sau cu alte simboluri ale noii ere? Ce așteaptă ei de la mării bancheri și mării politicieni care-și joacă astăzi cartea înrobirii financiare a lumii? Cred ei că cei care exprimă ateismul revoluției franceze,

degenerarea morală a unei Europe și Americi care de câteva sute de ani se luptă cu Dumnezeu, bilderbergii sau alți stăpânitori vremelnici ai lumii acesteia, vor fi impresionați de spectacolul stradal sau de oricare manifestare a durerii și a suferinței umane?

De ce ies în stradă și nu se întorc la Dumnezeu? De ce cred mai degrabă în bunătatea și milostivirea politicienilor și potentatilor lumii acestei decât în iubirea de oameni a lui Dumnezeu? De ce nu iau Crucea lui Hristos ca simbol și acoperământ, așa cum a făcut Sfântul Împărat Constantin

editorial

cel Mare când a biruit armata împăratului păgân?

Oare dacă aceste milioane de oameni care se revarsă pe străzile Occidentului s-ar întoarce cu toată inima la Dumnezeu, nu ar putea afla un răspuns, o mângâiere și o mai sigură rezolvare a durerilor ce au început?

Privind la râvna celor care manifestau pe motivul crizei, la solidaritatea pe care încercau să o sugereze, ne-am amintit de marile manifestații pe care le făceau sârbii în urmă cu exact 10 ani, în perioada postului Sfințelor Paști și după Învierea Domnului. Atunci cetățenii țărilor Europei și ai Americii, majoritatea declarați creștini, urmăreau la televizor cum armatele plătite din banii lor, concentrate în trupele NATO, bombardau orașele, satele și bisericile Serbiei, în cadrul a ceea ce a fost declarată în „media euroatlantică” *drept cea mai mare misiune umanitară din istoria lumii*. Exact acum zece ani în noaptea Sfințelor Paști, americanii aruncau asupra Serbiei bombe pe care scria fie *Paste fericit!*, fie *Hristos a Înviat!* Dar oare copiii care mureau sfârtecați sub dărâmturi știa ce scrie pe bombă ca să răspundă și ei cu *Adevărat a înviat!?*

Bănuiau oare europenii și americanii din fața televizoarelor că numai peste zece ani vor ajunge să iasă în stradă cu aceeași

nădejde pe care o aveau și sârbii atunci când manifestau?

Dar, de fapt, de ce în zilele noastre atunci când necazurile apasă asupra lor și vor să fie ajutați, oamenii ies să protesteze în stradă? Nu cumva fiindcă-și pun nădejdea în democrație, în mecanismele societății deschise, în dreptatea care li se va face de cei pe care, chipurile, i-au ales și îi guvernează?! Sau cred în puterea televiziunii de a mediatiza și a asigura o solidaritate națională și internațională? Dar și dacă s-ar obține o astfel de solidaritate, care în cazul sărbilor a atins, într-adevăr, cote impresionante, ce consecințe ar putea avea în contextul societății globalizate, a supersistemelor de manipulare a informației și a războaielor psihologice și electronice?

Milioane de sârbi purtau pe străzi ținte (target) pentru a arăta că nu le e frică și vor birui, curaj care a entuziasmat pe toate popoarele ce solidarizau cu cauza lor. Și, totuși, mașina de război euro-antlantică a învins. Și dacă ne gândim în ordinea firească a lucrurilor, sârbii nici nu aveau cum birui. Doar dacă Însuși Dumnezeu ar fi luptat împreună cu ei sau în locul lor. Oare Cel care a înviat din morți și a primit toată puterea în cer și pe pământ nu putea salva și poporul sârb de prigoana păgânilor?

Un prieten sârb, mi-a explicat câțiva ani mai târziu situația în care sârbii pierduseră războiul. Deși pe străzi ieșeau milioane de oameni, pe perioada bombardamentului din primăvara lui 1999, bisericile lor erau aproape goale. În armata sârbă, chiar și după 1990 era interzis soldaților să poarte crucea la gât, iar Miloșevici a rămas până la moarte un ateu înverșunat. Armata sârbă

Hristos a înviat!

*Ziua Învierii, să ne luminăm popoare,
Paștile Domnului, Paștile!
Că din moarte la viață și de pre
pământ la cer,
Hristos Dumnezeu ne-a trecut pre noi,
Cei ce-I cântăm cântare de biruință.*

Canonul Învierii, Cântarea 1-a

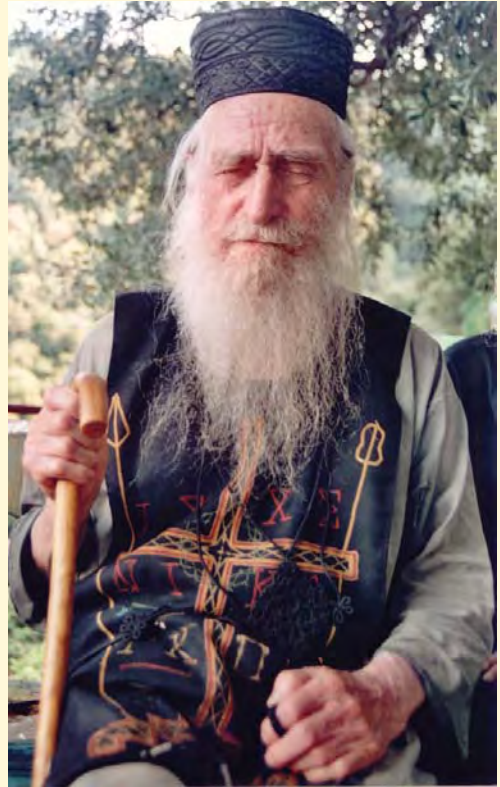
Îndulciți-vă toți de ospățul credinței; luați toți bogăția bunătații.
Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s'a arătat împărăția cea pentru toți.
Nimenea să nu se tânguiască pentru păcate, că iertare din mormânt a răsărit.
Nimenea să nu se teamă de moarte, că ne-a slobozit pre noi moartea Mântuitorului.
Stins-o-a pre dânsa Cela ce a fost ținut de aceea.
Prădat-a iadul Cela ce s'a pogorât în iad.
Amărâtu-l-a pre El, fiindcă a gustat Trupul Lui.
Și aceasta mai-nainte apucând Isaia a strigat: Iadul, zice, s'a amărât, întâmpinându-
Te pre Tine jos; s'a amărât că s'a stricat, s'a amărât că s'a batjocorit; s'a amărât că s'a
omorât, s'a amărât că s'a surpat; s'a amărât că s'a legat. A luat trup și de Dumnezeu
s'a lovit. A luat pământ și s'a întâmpinat cu cerul. A luat ce a văzut și a căzut întru ce
n'a văzut.
Unde-ți este moarte boldul? Unde-ți este iadule biruința?
Sculatu-S'a Hristos și tu te-ai surpat.
Sculatu-S'a Hristos și au căzut dracii.
Înviat-a Hristos și se bucură Îngerii.
Înviat-a Hristos și viața viețuiește.
Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă.
Că Hristos sculându-Se din morți, începătura celor adormiți S'a făcut.
Aceluia este slava și stăpânirea în vecii vecilor, Amin.
Din cuvântul de Paști al Sfântului Ioan Gură de Aur

Starețul Dionisie, duhovnicul de la Sfântul Munte Athos

*O dumnezeescul! O iubitul!
O prea dulcele Tău glas. Că cu
noi Te-ai făgăduit să fii cu adevărat,
până la sfârșitul veacului,
Hristoase, pre Carele întărire de
nădejde, credincioșii avându-L,
ne bucurăm.*

Canonul Învierii, la Laude

În vremurile grele și pline de confuzie în care trăim, când problemele legate de o autentică viață creștină s-au înmulțit, cuvintele Părinților care iau naștere din izvorul viu al tradiției ortodoxe constituie adevărată hrană pentru suflet. Un astfel de cuvânt dătător de viață este și cel al Cuviosului Stareț Dionisie de la Colciu (1909-2004), unul dintre cei mai importanți duhovnici contemporani ai Sfântului Munte Athos.

Pronia divină a rânduit ca o parte din învățăturile Părintelui Dionisie să ajungă sub ochii cititorilor în aceste zile (11 mai), când se împlinesc cinci ani de la trecerea la veșnicie a ieromonahului român, considerat un om sfânt încă din timpul vieții de că-

tre cei care l-au cunoscut. Cartea „Starețul Dionisie, duhovnicul de la Sfântul Munte Athos” este prima dintr-o serie de volume ce cuprind cuvintele de folos ale Părintelui rostite în timpul dialogurilor purtate cu pelerini sau cu fiii săi duhovnicești. Discuțiile respective, înregistrate pe casete audio, au devenit sursa unui portret spiritual și a unor pagini de o sinceritate, amplitudine și profunzime unice în literatura consacrată monahilor atoniți originari din România, și nu numai. Fiind înzestrat, printre multe altele, cu harisma discernământului, un dar atât de rar întâlnit astăzi, Părintele Dionisie spune lucrurilor pe nume într-o vreme în care „corectitudinea teologică” preferă să treacă sub tăcere sau să relativizeze subiecte

extrem de importante și de fierbinți.

Postura de trăitor și mărturisitor autentic al tradiției ortodoxe athonite este evidentă încă din prezentul volum, de peste 300 de pagini, care conține, pe lângă capitole precum „Mirenii”, „Modernism”, „Ortodoxie”, „Ecumenism”, „Rugăciunea Minții” sau „Despre români și România”, însemnări din jurnalul Părintelui, apoftegme în stilul Sfinților Părinți și fotografii înfățișându-l pe Starețul de la Colciu în diferite ipostaze ale vieții de monah athonit.

Fragmente din cartea *Starețul Dionisie dubovnicul de Sfântul Munte Athos*:

Cea mai mare primejdie este omul care n-are dragoste. Dar ce greutate este pentru om ca să aibă dragoste? Învățăturile Bisericii Ortodoxe sunt cele mai ușoare de îndeplinit, cele mai ușoare. De ce să n-ai dragoste, când în rugăciunea „Tatăl nostru” ne rugăm lui Dumnezeu să ne ierte păcatele noastre, întocmai cum le iert și eu pe ale celui care mi-e dușman? Vezi, suntem obligați să avem dragoste nu numai între noi, între cunoscuți, rude sau cutare, ci să iubim pe tot omul. De aceea scrie *Sfânta Scriptură*, „să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată ființa ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Știm că Ortodoxia este Adevărul. Ei, cât cunoaștem - că unii cunosc desăvârșit Adevărul, alții mai puțin, alții și mai puțin -, puținul care-l cunoaștem să-l ținem, și harul Sfântului Duh completează neștiința noastră.

Da' noi să respectăm cât cunoaștem și atunci avem nădejde la bunătatea lui Dumnezeu că o să ne mântuiască. Totul este să nu fim nepăsători, să nu zicem: „Azi e duminică, dar mă duc oleacă la birt să beau”.

În loc să te duci la biserică te duci la birt, și știi că nu faci bine: „Eh, nu-i nimica, știe Dumnezeu.” Asta-i lucru rău, că mergi la birt în loc să te duci la biserică, deși în biserică este harul Sfântului Duh, acolo este Domnul, Sfânta Treime, Maica Domnului, Sfintele Taine, Sfântul Trup și Sânge al Domnului și acolo se fac rugăciuni pentru pacea lumii, pentru mântuirea sufletelor noastre. Oricât de nepăsător și de nebăgător de seamă ai fi, tot nu rămâi păgubaș. Ieșind din biserică...

Oricât de necredincios ai fi, harul Sfântului Duh tot te acoperă. Dar dacă nu te duci deloc atuncea sigur că este primejdie. De aceea, oricât am cunoaște din Adevăr, să nu fim nepăsători, pentru că Adevărul este Ortodoxia, aceea să o ținem cu sfințenie.

Dar trebuie și oleacă de silință, căci „Împărăția lui Dumnezeu se silește și silitorii o dobândesc pe ea”. Dacă nu ne silim, nu suntem fermi, ci suntem nepăsători, vin alte religii, alte întunecimi, alți răuvoitori ai adevărului și ne schimbă ideile. Să ne punem toată nădejdea în Dumnezeu, în ajutorul Lui, că spune Însuși Domnul: „Orice ați face, fără de Mine nu puteți face nimic”. Adică în cele duhovnicești, dacă nu ne punem nădejdea în mila și ajutorul Domnului, nu putem face nimic. Na, suntem oameni, că omu-i ca iarba, „zilele lui ca floarea câmpului” - a dat oleacă de căldură și nu mai ești nimic.

Dar dacă ideea noastră duhovnicească este aproape de Dumnezeu avem mare ajutor, harul Sfântului Duh ne sprijină, căci Dumnezeu cunoaște mai bine neputința noastră decât noi înșine.

De multe ori ne văităm: „O, tare mă doare aici, tare mă doare!”. Dumnezeu știe mai bine decât tine că te doare și te ajută

În galop către falimentul mondial.

Acordul cu FMI și summit-ul G20

Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea (Ioan 12:3-6).

Recent au avut loc două evenimente care pot afecta profund evoluția economică a României, laolaltă cu evoluția economică a întregii planete. Este vorba despre acordul încheiat de guvernarea „noștri” cu FMI și de un summit mondial G20 al celor mai reprezentative puteri economice ale lumii, ținut la Londra la începutul lunii aprilie. Așa cum au arătat numeroși observatori, acordul cu FMI urmărește să ne afunde și mai mult într-o situație de dependență și supunere față de instituțiile globaliste financiare și forțele care stau în spatele lor. În același timp, summit-ul G20 a pus bazele unei tranziții către o nouă formă de sistem financiar global – moneda mondială virtuală, alături de un organism ce prefigurează guvernul mondial.

Acordul cu FMI este, practic, o lesă prin care anexarea României la această tranziție către un nou sistem financiar (o nouă ordine mondială) este asigurată din scurt și fără eventuale surprize.

Acordul cu FMI

sau despre cum se pregătește falimentul național

Cum am ajuns la mâna FMI.

Deși atât președintele Traian Băsescu, cât și guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, asigurau opinia publică, acum câteva luni, că România nu are nicidecum nevoie de vreun acord cu FMI, lucrurile s-au schimbat de așa manieră încât țara noastră nu numai că a încheiat acest acord, dar s-a legat de FMI în condiții mai restrictive și dezavantajo-

se decât o făcea în anii 1990. S-a ajuns aici printr-o constantă și continuă presiune asupra României, exercitată prin intermediul agențiilor de rating economic care au coborât constant (și nejustificat) „notele” date situației economice din țară, dar, mai ales, prin presiunile exercitate de instituțiile internaționale și forțele care stau în spatele lor.

Cine sunt „cămătarii” noștri.

O altă noutate a acordului cu FMI este că, de această dată, acțiunea din partea instituțiilor internaționale globaliste a fost concertată. Astfel, partea cea mai consistentă a împrumutului provine de la **FMI** – 12,9 miliarde euro, de la **Comisia Europeană** – 5 miliarde, de la **Banca Mondială** – 1,5 miliarde și de la alte instituții financiare – 1 miliard. FMI, Comisia Europeană și Banca Mondială este constelația de organisme cu rol decisiv în stabilirea noii ordini financiare mondiale.

Acordul: bani pentru străini, taxe și șomaj.

Împrumutul imens impus cu forța României presupune măsuri pe care guvernul s-a angajat să le respecte. Agențiile de rating și-au reintrat deja în rol și reclamă faptul că eșecul respectării acordului va duce la degradarea ratingului și colapsul economic. Care este însă realitatea? Văzând măsurile stabilite împreună cu FMI, pe care guvernul le aplică, se observă cum colapsul economic este conținut exact în cadrul acestui acord.

În primul rând, banii împrumutați nu ajung la populație și nici măcar la

„Aproape 13 miliarde de euro vor veni de la FMI și, pentru că potrivit statutului organizației nu pot fi folosiți de țara beneficiară decât pentru finanțarea problemelor de balanță de plăți externe, vor merge la Banca Națională, în principiu spre a apăra leul. Este doar o supoziție că, odată eliberate, sumele respective vor fi folosite de băncile străine din România pentru a relua creditarea în România și nu vor lua calea străinătății către băncile-mamă. Oricum, să observăm că este vorba de aceleași sume: aproape 13 miliarde de euro reprezintă rezervele minime obligatorii ale băncilor comerciale ținute la BNR, și tot atât se împrumută România de la FMI!”

(Ilie Șerbănescu, *Bloombiz*)

guvern. Ei vor merge în rezervele BNR și, având în vedere că băncile de la noi sunt filiale locale ale unor bănci străine, acești bani eliberați de BNR vor ajunge în mâna străinilor.

Dumnezeu are grijă de mine

*Ziua Învierii și să ne luminăm
cu prăznuirea și unul pre altul
să îmbrățișăm, să zicem fraților
și celor ce ne urăsc pe noi; să
iertăm toate pentru Înviere și
așa să strigăm: Hristos a înviat
din morți cu moartea pre moarte
călcând și celor din mormânturi
viață dăruindu-le.*

Canonul Învierii, Slava de la Laude

Mulți dintre noi, atunci când ne aflăm în fața unor mari greutăți, cădem în deznădejde și gândim că totul este pierdut, că Dumnezeu și-a întors fața Sa de la noi. Gabriela – „copilul cu copil”, așa cum am numit-o – ne dovedește că ori cât de grele ar fi încercările, dacă avem credință și strigăm către Dumnezeu, primim ajutor.

Povestea ei seamănă cu povestea multor tinere din ziua de astăzi. A cunoscut un băiat, s-au îndrăgostit unul de altul și totul a fost frumos până când ea a rămas însărcinată. Avea atunci numai 21 de ani.

Însă, spre deosebire de alte fete, a știut să-și ducă crucea și să nu facă crimă. Pentru că avortul este totuna cu crima. Cazul ei este diferit de al altora și prin faptul că a crescut la Casa de Copii și a trebuit să lupte și cu mentalitățile celor din jurul ei, colegi și prieteni, care în proporție foarte mare îi repetau același lucru: să avorteze. Discuția avută cu ea poate fi o lecție pentru cei ce, copleșiți fiind de necazuri și ispite, caută ajutor în multe locuri, numai la Dumnezeu nu.

Cum a reacționat prietenul tău când a aflat că ești însărcinată?

A fost un șoc pentru el. Primele zile nu mi-a zis nimic, apoi a spus că nu este pregătit să devină tată. Eram de trei ani și jumătate împreună. Înainte să rămân însărcinată, îl tot întrebam ce o să facem dacă o să avem un copil, ce o să-i dăm să mănânce? Îmi răspundea totdeauna foarte hotărât că face orice pentru copilul lui. Și, când a aflat vestea, ne-a întors spatele.

Iar aceasta nu a fost singura veste proastă.

Da, stăteam cu chirie, iar proprietarul, când a aflat, m-a dat afară, deși până atunci mi-am plătit regulat datoriile. În plus, mai toți prietenii și colegii îmi spuneau să avortez. Mama lui mă mai suna și insista pe aceași idee. Îmi tot spunea să mă gândesc unde și cum am crescut, și că așa o să crească și copilul meu. Recunosc că am avut ispite să renunț la sarcină.

Și ce te-a determinat să mergi mai departe?

Credința în Dumnezeu. L-am tot rugat pe Dumnezeu să-mi trimită pe cineva care să mă ajute – nu cu bani, căci, deși nu era mare salariul, mă gândeam că nu o să mor de foame (*Gabriela era casieră la un supermarket – n.red.*) Îmi

doream foarte mult pe cineva care să mă încurajeze, care să mă susțină moral. Mai demult am citit o carte despre viața Cuviosului Iacov Țalikus. Știam că a făcut multe minuni. Și i-am zis în rugăciune: „Sfinte, tu, care ai făcut atâtea minuni, trimite-mi, te rog, pe cineva care să mă încurajeze!” Și mi-a trimis persoana potrivită. Am găsit pe masă un număr de telefon, pe care îl credeam pierdut, al unei educatoare de la Casa de Copii unde am crescut. Am sunat-o, ne-am întâlnit și mi-a zis să stau liniștită, că va fi bine, că Dumnezeu are grijă de mine. De atunci am început să mă apropiu de Dumnezeu. Am început să merg la biserică, să mă spovedesc. Participam la Sfânta Liturghie, pentru că știam că harul lui Dumnezeu vine și asupra fetei. Îmi amintesc că odată era frig, ploua. Văzând vremea de afară, i-am zis fetei: „Maria, azi nu mai mergem la biserică!” Și m-am așezat din nou în pat. Însă fetița a început să bată cu putere în burtică!

„Știi ce vrei!”, i-am răspuns. „Mă îmbrac și mergem la Biserică”. De asemenea, seara, dacă încercam să adorm fără să îmi fac rugăciunea, ea se zbătea și nu mă lăsa.

Prin această încercare îmi dau seama că L-am descoperit pe Dumnezeu. În Psalmul 33 se spune: „Gustați și vedeți că bun este Domnul!” Și, într-adevăr, așa este. Trebuie să ne apropiem numai puțin de Dumnezeu și să vedem ce minunat e totul atunci când Domnul este

Tehnologia cipului RFID va invada societatea

Interviu cu Virgiliu Gheorghe (continuare)

*Prăznuim omorârea morții,
sfârâmarea iadului și începătura
altei vieți veșnice, și săltând laudăm
pre pricinuatorul, pre unul
cel binecuvântat, Dumnezeuul părinților
și preaslăvit.*

Canonul Învierii, Cântarea a 7-a

Credeți că oamenii vor accepta până la urmă acest sistem de supraveghere?

Televiziunea și canalele de comunicație, în general, vor juca rolul fundamental, căci ne slăbesc discernământul, ne pasivizează voința, ne supun într-atât sugestiilor lor, încât devine imposibilă o revoltă a maselor astăzi sau măcar o împotrivire activă dacă aceasta nu este inițiată sau susținută mediatic.

Numai creștinii și oamenii care și-au păstrat o conștiință trează mai se pot opune. Masele sunt amețite de televiziune sau sunt legate de propriile patimi cultivate la exacerbare de media în ultimii ani.

Adică televiziunea îi va face pe oameni incapabili să se opună introducerii cipului?

Nu numai televiziunea, ea este doar unul din instrumentele de „dresaj”. Prin robia spirituală, mentală, pe care o generează, îi face pe oameni să fie chiar dispuși să se supună cu o plăcere desfrânată unui sistem în mod evident malefic sau demonic. Tatuajele și piersingul nu sunt decât efectele directe ale tiraniei fantasmelor inițiate de micul ecran, după cum ne demonstrează și McLuhan. Iar de la primirea tatuajelor, găurirea pielii și până la implantul cipului nu-i decât un singur pas.

Ce legătură poate exista între cele două fenomene?

Se poate observa că cei mai afectați de degradarea morală cer ei înșiși să le fie implantate cipuri. În Olanda, spre exemplu, sunt discotecii în care intră numai persoanele care au implantat cip RFID sub pielea brațului drept. Grupul de etică al Consiliului Europei observă că „în cluburi de plajă în Spania și Olanda oamenii folosesc VeriCipul (implantat sub piele) ca pe un card care grăbește comenzile de băuturi sau plățile”. Așadar, la un anumit nivel de degradare spirituală, cipul va fi văzut ca o chestie cool, mai cu seamă când oferă anumite avantaje.

Televiziunea își tatuează mesele direct pe pielea noastră.

McLuhan 244

Săptămânalul *The Economist* consemnează, ca straniu herald al viitoarelor utilizări, faptul că, la clubul Baja Beach din Barcelona, biletul de intrare în zona VIP este un microcip care se implantează în braț clienților fideli. Puțin mai mare decât un bob de orez și acoperit cu sticlă și silicon, cipul este folosit la identificarea persoanelor atunci când intră și plătesc consumația. Este injectat de o asistentă medicală, sub anestezie locală. În fond, este o etichetă RFID.

(CESE)

Tatuajul și piersingul demonstrează că individul a ajuns la gradul în care cedează fantasmelor o parte din trupul său. Nu mai este o joacă, ci o chestiune de viață și de moarte. Este un legământ făcut cu sânge, căci de când e lumea cel mai profund legământ este pecetluit cu propriul sânge, este înscris în propria carne. Poate că și de aceea cipul va fi implantat în final sub piele.

Chiar credeți că se va ajunge până acolo?

Dacă lucrurile evoluează în același ritm, mai curând decât ne putem imagina. Deja implantul cipului se aplică în mai multe țări unor categorii de oameni ca bolnavii de SIDA și cei suferinzi de Alzheimer, dar am înțeles că și polițiștilor din Londra le va fi impus cipul

Sfântul Nicolae Velimirovici

Prin Fereastra Temniței

“Hristos i-a mustrat odinioară pe ucenicii Săi că nu i-au crezut pe Maria Magdalena și pe ceilalți doi ucenici care l-au văzut înviat din mormânt și-au vorbit cu El viu: *Și au înfruntat necredința lor și împietrirea inimii, că nu au crezut celor ce au văzut pre El înviat.* (Marcu 16:14). Și toți ucenicii au crezut. De câte ori Hristos cel viu nu i-a mustrat în felurite chipuri

și prin cei mai buni oameni pe Europeanii botezați, pentru necredința și împietrirea inimii lor, dar în zadar. De aceea, Europa a fost lovită cu un bici întreit: **necunoașterea, grija și deznădejdea.**”

După părerea mea, Sfântul Nicolae Velimirovici este ultimul mare proroc al Creștinătății și dacă noi nu vom da ascultare sfaturilor și avertismentelor sale, vom avea soarta pe care o are poporul Sârb, în această fărâmițare în care se află acum. Pentru că ceea ce spune acest sfânt poporului Sârb este valabil pentru toate popoarele ortodoxe. Atunci când nu se mai mărturisește credința și nu este cine să apere valorile credinței, acea credință este moartă, după cum moartă va fi și soarta aceluiași popor.

Arhimandrit Iustin Pârveu, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil – Petru Vodă

Riscurile vaccinării

Tot mai des auzim în ultima vreme despre efectele nocive pe care vaccinurile ar putea să le aibă asupra sănătății. Părinții se plâng că în urma vaccinării au observat la copii lor apariția unei sensibilități crescute la boală, în special la viroze și gripe de tot felul. Alții susțin că vaccinurile ar fi vinovate de autismul, cancerul, diabetul sau alte boli grave de care suferă copilul lor. Oare care este adevărul? Dar dacă vaccinurile nu au un efect negativ atunci care este cauza răspândirii fără precedent a bolilor la copiii de numai câțiva ani? Vom încerca să răspundem la aceste întrebări în numerele următoare ale revistei noastre. Vom pleca de la un studiu publicat recent privind cancerul, bolile autoimune și nervoase produse de vaccin în cazul animalelor. Studiul este foarte relevant, deoarece, mecanismele de reacție autoimună pe care le declanșează vaccinul în cazul animalelor pot fi regăsite și la om.

Daunele științei vaccinurilor

de Catherine O'Driscoll

2 martie 2009

O echipă de la Școala Universitară de Medicină Veterinară Purdue a efectuat câteva studii pentru a determina în ce măsură vaccinurile produc modificări în sistemul imunitar al câinilor, modificări ce conduc la boli care le pot pune în pericol viața.

Din studiile conduse de cei de la Purdue a rezultat în mod clar că la câinii vaccinați – dar nu și cei nevaccinați

– s-au dezvoltat anticorpi față de mai multe dintre propriile substanțe biochimice: **fibronectină**, **laminină**, ADN, albumină, citocrom C, **cardiolipin** și **colagen**.

Aceasta înseamnă că organismul acestor câini care fuseseră vaccinați ataca și distrugea propria fibronectină, substanță care este implicată în reparația țesuturilor, multiplicarea celulară și creșterea și diferențierea între țesuturi și organe dintr-un organism viu.

Câinii vaccinați din experimentele Purdue au dezvoltat, de asemenea,

anticorpi pentru laminină, substanță implicată în multe activități celulare, inclusiv unirea, dispersarea, diferențierea, proliferarea și mișcarea celulelor. Astfel, se pare că vaccinurile pot suprima inteligența naturală a celulelor.

Autoanticorpii la cardiolipin sunt frecvent întâlniți la pacienții cu boli serioase autoimune precum eritematoza sistemică (lupus) și, de asemenea, la indivizii care prezintă alte boli autoimune. Prezența unui număr ridicat de anticorpi anti-cardiolipin este în mod semnificativ asociată cu cheaguri în inimă sau în vasele de sânge, în sânge slab coagulant, hemoragie, sângerări subcutanate, pierderea de sarcină și cu condițiile neurologice.

De asemenea, studiile Purdue au descoperit că acei câini vaccinați dezvoltau autoanticorpi la propriul collagen, un lucru extrem de grav în situația în care aproximativ un sfert din toate proteinele din corp conțin collagen. Collagenul dă structura corpurilor noastre, protejând și susținând țesuturile mai fine și punân-

du-le în conexiune cu scheletul. Nu este de mirare deci că un studiu condus în 1997 de asociația „Canine Health Concern” („Grijă pentru Sănătatea Canină”) pe 4000 de câini a descoperit un număr mare de câini care au dezvoltat probleme motorii la scurt timp după ce fuseseră vaccinați (studiu surprins în cartea mea din 1997, *Ceea ce medicii veterinari nu vă spun despre vaccinuri*).

Poate că lucrul cel mai îngrijorător este faptul că studiile Purdue au descoperit că acei câinii ce fuseseră vaccinați dezvoltaseră autoanticorpi la propriul ADN.

A dat cineva alarma? A cerut comunitatea științifică oprirea programului de vaccinare? NU. În schimb, și-au ridicat autoritar degetele în aer, spunând că sunt necesare mai multe cercetări pentru a stabili dacă vaccinurile pot să provoace sau nu modificări genetice periculoase.

Între timp, câinilor folosiți pentru studii le-au fost găsite cămine primitive, dar nu a fost realizat niciun tratament post-studiu pe termen lung. Cam

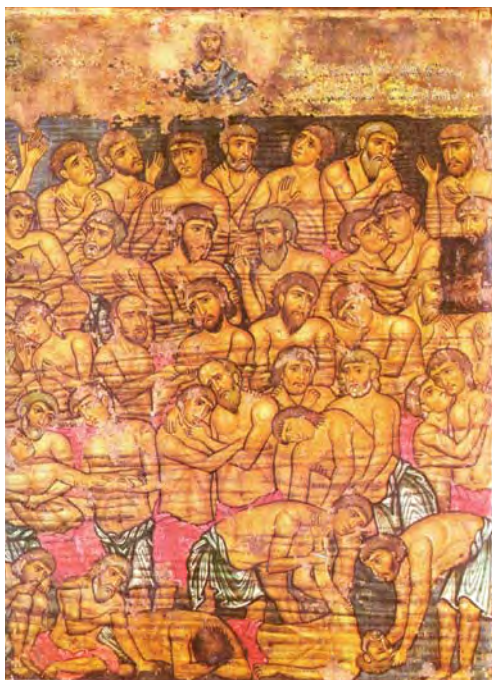

Putem oare să slujim și lui Dumnezeu și lui mamona?

Știi faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea.

Apocalipsă 3, 15-16.

Citim în Viețile Sfinților despre minunile mari pe care le făcea Dumnezeu în vremea lor și ne minunăm. Aproape că nu ne vine să credem că asemenea lucruri s-au putut petrece cu adevărat. De ce cu creștinii din trecut făcea Dumnezeu atâtea lucruri minunate pe care cu greu le mai putem întâlni în zilele noastre? Poate fi făcut mincinos Fiul lui Dumnezeu când spune că „*celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși.*” Marcu 16, 17-18? Sau noi nu mai credem în ceea ce ne învață Mântuitorul?

Una dintre cele mai grave forme de secularizare a vieții creștine constă în acceptarea compromisurilor. Omul contemporan găsește justificări pentru păcate de tot felul, de la călcarea posturilor sau lipsa de la Sfânta Liturghie, până la acceptarea des-

frâului ca normalitate – și asta întrucât „nu se poate trăi fără dragoste...”. În general, creștinul de astăzi încearcă să se împartă democratic între lume și poruncile Evangheliei.

Ni se sugerează cu subînțeles că este greu să mai trăiești creștinismul precum

se întâmpla cu sute de ani în urmă. Auzim adesea că, pentru a putea trăi azi în societate, trebuie asumată o atitudine „echilibrată”, adică, dacă e să fim realiști, ni se impune un creștinism cald-icel, corectat și el politic după spiritul vremii. Pentru a se justifica o astfel de atitudine s-a dezvoltat chiar o întregă teologie a compromisului, că nu e deloc simplu să-l contrazici pe Însuși Fiul lui Dumnezeu care spune: *Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.* Matei 6, 24

Cinstirea Sfinților este metamorfozată după standardele comerciale, astfel încât în loc să îi aflăm pe Sfinți ca modele de credință, de virtute, de nevoință, de luptă împotriva păcatelor, a diabolilor, a compromisurilor, căutăm să îi avem pe Sfinți exclusiv ca ajutoratori la vreme de necaz, ca doctori fără de arginți sau ca „sponsorii cerești” – care ne ajută să obținem case, mașini și diverse bunătăți ale lumii acesteia. O oglindă a acestei stări de fapt o oferă teancurile de pomelnice în care cei mai mulți se roagă pentru căsătorie sau pentru locuri de muncă, și mult prea puțini se roagă pentru a primi putere să facă voia lui Dumnezeu, ducând o viață curată.

Viețile Sfinților sunt citite aproape ca niște povești, nu ca niște manuale

de orientare în viața duhovnicească. Și totuși, lucrurile ar trebui să stea altfel. În orice moment al vieții noastre ar trebui să găsim repere în Viețile Sfinților. Căci, chiar dacă înainte nu exista nici televizor și nici internet, chiar dacă nu se circula cu mașini sau avioane, lupta duhovnicească se desfășura după aceleași criterii de care ar trebui să ținem seama și astăzi.

De ce nu se mai fac minunile de demult și în viețile noastre? Pentru că atitudinea noastră este una caldută, pentru că mărturisirea noastră se face adesea cu jumătate și cu sferturi de măsură pentru „a nu sminti” lumea, de fapt pentru a nu pierde recunoașterea și prietenia lumii. Ne putem oare numi ucenici ai Mântuitorului al Cărui nume Îl purtăm atâta timp cât noi căutăm dragostea lumii în timp ce lumea L-a urât și-L urăște pe Hristos pentru că El mărturisește despre ea că lucrurile ei sunt rele? Ioan 7, 7 Ne asemănăm noi creștinilor de odinioară cărora li se potrivea cuvântul rostit de Domnul: *Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște* Ioan 15, 19?

Cu siguranță că în vremea noastră se găsesc mult mai puțini creștini a căror inimă să ardă pentru Hristos, pentru păzirea poruncilor Sale. Este tot mai greu să găsești astfel de modele, pentru că mulți dintre cei care cu sinceritate doresc să-L cunoască pe Dumnezeu nici nu realizează care este adevărata atitudi-

Pregătiri intense pentru „al optulea Sinod”?

În ultima perioadă au circulat prin agențiile de presă „de nișă”, într-un mod destul de discret, știri despre un preconizat sinod „pan-ortodox”. Aflăm, astfel, din aceste știri, că agentul mobilizator al acestei vaste acțiuni este Patriarhia Ecumenică, făcând apel la întâi-stătătorii ortodocși să participe, în luna iunie a.c., la întâlniri pregătitoare ale sinodului preconizat a se desfășura la sfârșitul

anului 2009. Întâlnirile ar urma să aibă loc în Rhodos, declarat (fără vreun temei istoric) „centru al Ortodoxiei”, datorită faptului că acolo s-au ținut ședințele pregătitoare Conferinței Bisericilor Europene (CEE), precum și Simpozionul dedicat Sfântului Apostol Pavel din octombrie 2008, precedenta întrunire a întâi-stătătorilor ortodocși.

FOTO: patriarhul ecumenic Bartolomeu și Barack Obama la Instambul 7 aprilie 2009

Temele întâlnirii pregătitoare din iunie a.c., după cum sună comunicatul oficial din partea Patriarhiei Ecumenice, sunt grăitoare prin sine însele:

1. Diaspora ortodoxă - definirea jurisdicției asupra populației creștine ortodoxe din afara granițelor naționale (Patriarhia Ecumenică pretinde că, potrivit rânduielilor în vigoare înainte de creșterea fenomenului migrației, credincioșii din afara granițelor țării natale îi aparțin).
2. Modul de recunoaștere a statutului de biserică autocefală.
3. Modul de recunoaștere a stării de biserică autonomă.
4. Dipticele, adică regulile recunoașterii canonice mutuale între Bisericile Ortodoxe.
5. **Stabilirea unui calendar comun al sărbătorilor.** (La ora actuală, sărbătorile cu dată schimbătoare [calculate după Paște] se țin de către toți ortodocșii în aceeași zi, iar cele cu dată fixă [de ex. Nașterea Domnului] se sărbătoresc la o distanță de 13 zile, unii după calendarul nou, alții după cel vechi.)
6. **Impedimentele și canonicitatea sfințeniei căsniciei.**
7. **Problema postului în lumea contemporană.**
8. **Relațiile cu alte confesiuni creștine.**
9. **Mișcarea ecumenică.**
10. Contribuția Ortodoxiei în afirmarea **idealurilor creștine de pace, fraternitate și libertate.**

Am subliniat cele mai izbitoare teme pentru conținutul lor inovator: încercările de extindere a noului calendar la toate bisericile (5); de permisivitate a Bisericii față de metodele contraceptive (6); de „relaxare” a postului tradițional ortodox, după model catolic (7); de întărire a orientării ecumeniste (8, 9) și de sprijinire a noilor forme de guvernământ mondial (10).

Istoria tentativelor de întrunire a unui sinod „pan-ortodox” din ultima sută de ani stă de altfel, fără excepție, sub semnul modernizării și reformării Bisericii Ortodoxe. Elementele comune ce se desprind din această istorie ar fi: au fost convocate de patriarhi ecumenici (Patriarhul Meletie, Patriarhul Athenagora, ambii acuzați că au avut legături cu anumite cercuri oculte), au o tematică vădit inovatoare față de tradiție și întăresc implicarea Bisericii Ortodoxe în mișcarea ecumenică.

Astfel, în 1923, a avut loc la Constantinopol prima întrunire cu titlul de „pan-ortodoxă” (deși lipseau reprezentanți ai mai multor Biserici Ortodoxe surori), sub oblăduirea Patriarhului Meletie (Metaxakis), care a produs în Biserică o mare tulburare prin introducerea noului calendar, acceptat de unele Biserici Ortodoxe locale, între care și a noastră. Printre celelalte puncte adoptate la acel congres (și care nu au fost ratificate oficial de nici o Biserică Ortodoxă) se numărau și posibilitatea căsătoriei preoților și diaconilor după hirotonie, inclusiv a celor rămași văduvi; a mutării praz-

Documentul de la Ravenna și primatul papei (I)

de Arhim. Gheorghe Kapsanis,
Starețul Mănăstirii Grigoriu din Sfântul Munte Athos

În prima sa întrunire de la Ravenna (octombrie 2007), Comisia Mixtă Internațională pentru Dialog Teologic între ortodocși și romano-catolici susține că a pus „o bază fermă pentru discutarea viitoare a chestiunii primatului la nivelul universal al Bisericii” (Documentul de la Ravenna, paragraful 46)¹. „Baza fermă”, după cum reiese din cele 46 de paragrafe ale documentului de mai sus, este accepțiunea că în timpul primului mileniu, înainte de Schisma finală din 1054, episcopul Romei era recunoscut ca primul între cei cinci patriarhi în cadrul sinodalității bine funcționabile de atunci. Se anunță discutarea în continuare asupra primatului după cum urmează: „*Chestiunea rolului episcopului Romei în comuniunea tuturor Bisericilor romane să fie studiată în profunzime. Care anume e funcția specifică a episcopului primului scaun în eclesiologia comunională și în lumina a ceea ce s-a spus în documentul prezent despre sinodalitate și autoritate? Cum anume trebuie înțeleasă și experiată în lumina practicii eclesiale a primului mileniu învățătura despre primatul universal formulată în Conciliile I și II Vatican? Sunt chestiuni cruciale pentru dialogul nostru și pentru speranțele restaurării comuniunii depline între noi*” (paragraful 45).

Seriozitatea temei este evidentă. Unde tinde să sfârșească dialogul? Presa internațională (Le Figaro 15.11.2007, The Times 16.11.2007), în special cea italiană, apreciază că lucrurile tind spre unirea Bisericilor cu recunoașterea primatului papal prin sacrificarea implicită a unor prerogative papale. Occidentul așteaptă cu optimism reținut unirea romano-catolicilor și a ortodocșilor în baza înțelegerii inițiate. În Răsăritul nostru Ortodox există însă rezerve și neliniște. Poporul credincios se întreabă: **Se va păzi oare nefalsificată credința ortodoxă?**

Într-un articol recent al nostru am semnalat că **dialogul dintre ortodocși și romano-catolici, după cum s-a derulat până acum, arată că duce spre un mod de unire uniat (de tip greco-catolic)** și, desigur, în baza planului elaborat de Vatican. Ne-am exprimat speranța că *“ortodocșii nu vor ceda prerogativelor papale seculare, nu vor uita Uniația, nu vor recunoaște papei vreo formă de primat de autoritate și de jurisdicție universală, nici nu vor accepta să colaboreze în planurile unioniste ale Vaticanului, care, direct sau indirect, vor desconsidera neprihănită credința ortodoxă”*.

Unde însă conduce „Documentul de la Ravenna”?

Va urma

Preluat și tradus din grecește din periodical «Παροικακαθήκη»
(noiembrie - decembrie 2007) de Leontie monahul

---

1) Fragmente citate din documentul care s-a semnat la Ravenna s-au luat din traducerea originalului englez pe care au făcut-o Secțiile Bisericii Greciei și s-a publicat de către ziarul „Orthodoxos Kosmos” într-un număr special cu titlul „Documentul de la Ravenna”.

Părintele Damaschin de la Platina (California)

Un răspuns ortodox la provocările lumii contemporane

*Veniți din rodul viței cel nou,
al dumnezeestii veselii, în ziua
cea vestită a Învierii, Împărăției
lui Hristos să ne împărtășim,
lăudându-L pre Dânsul ca pre un
Dumnezeu în veci.*

Canonul Învierii, Cântarea a 8-a

Părintele Damaschin de la Mănăstirea Sfântul Gherman de Alaska (Platina, California) este bine-cunoscut publicului cititor de carte ortodoxă prin volumul său despre viața părintelui Serafim Rose, dar și prin misiunea extraordinară pe care o face în America prin revista *The Orthodox Word*. Dumnezeu mi-a oferit șansa de a-l întâlni la mănăstirea unde viețuiește, aflată în Munții Stâncoși. Dacă m-ar întreba cineva cum l-am perceput pe părintele Damaschin aș răspunde că se străduiește foarte mult pentru a arăta semenilor săi dintr-o Americă lipsită de Hristos calea către Mântuire. În același timp este și un mare nevoitor – chilia sa este foarte mică, plăcile de lemn din care este construită nu se îmbină perfect, deși temperaturile iarna pot ajunge la -20 grade Celsius.

Am discutat cu părintele Damaschin în special despre tinerii de azi și despre misiunea lor în Biserică.

*P*ărinte Damaschin, le puteți da niște sfaturi tinerilor creștini ortodocși de astăzi?

Sunt multe lucruri pe care le-aș putea spune tinerilor de astăzi din Biserică. Mai întâi de toate, tinerii ortodocși trebuie să devină conștienți de credința lor, trebuie să o cunoască, trebuie să învețe în ce credem și de ce credem; să dobândească, adică, ceea ce părintele meu duhovnicesc, ieromonahul Serafim Rose, numea „viziunea ortodoxă asupra lumii”.

Tinerii ar mai trebui să citească despre învățăturile Bisericii, dogmele Bisericii, ar trebui să citească Viețile Sfinților pentru a cunoaște pildele de virtute din Biserică, ar trebui să citească sfaturile duhovnicești ale sfinților Stareți și Starețe, îndeosebi ale celor din vremurile apropiate nouă, care le vorbesc creștinilor ortodocși de astăzi despre viața duhovnicească – acestea toate, ca să-și

cunoască credința dreptslăvitoare, să devină conștienți de ceea ce cred.

Și fiecare om – nu doar tinerii, ci toți creștinii ortodocși – trebuie, așa cum zicea tot Părintele Serafim Rose, să Îl afle pe Hristos. Fiecare dintre noi, în parte, trebuie să se întâlnească cu Iisus Hristos și să trăiască într-o relație ipostatică, personală cu El, iar aceasta se împlinește, mai presus de toate, prin rugăciune. Trebuie, așadar, să ne nevoim în rugăciune pentru a ne apropia de Hristos, astfel încât această viziune ortodoxă asupra lumii și învățăturile dreptslăvitoare de care vorbeam să nu devină o simplă cunoaștere rațională, ci ceva viu; să nu fie doar ceva al minții, ci și al inimii. Să nu ne socotim credința doar o colecție de reguli și îndatoriri, ci calea de a intra în părtășie cu Dumnezeu, rostul vieții noastre.

În cadrul vieții dreptslăvitoare, cunoscând învățătura ortodoxă și încercând să o trăiască pentru a se apropia prin rugăciune de Dumnezeu, tinerii – ca și, bineînțeles, toți creștinii ortodocși –, trebuie să se străduiască să-și păzească curăția. Tinerii de azi se confruntă cu mari ispite de a păcătui trupește sau prin consumul de droguri, păcate care schilodesc sufletul și îl despart de Dumnezeu.

Așadar, tinerii de astăzi, prin dobândirea acestei viziuni ortodoxe asupra lumii, prin cunoașterea credinței lor și punerea acesteia în faptă, rugându-se lui Dumnezeu și trăind împreună cu El,

trebuie să se străduiască să stea departe de păcate, îndeosebi de acele păcate care năvălesc acum asupra lor: promiscuitatea sexuală și drogurile.

Tinerii, bineînțeles, trebuie să fie apropiați de Biserică, de o comunitate, de o parohie, trebuie să aibă un duhovnic – acolo sau la o mănăstire. Fiecare tânăr creștin trebuie să-și găsească un duhovnic, un părinte duhovnicesc, la care să se spovedească și să se împărtășească regulat.

Un alt lucru pe care aș dori să-l spun este ca tinerii să nu se păzească doar în privința faptelor, ferindu-se să săvârșească păcate vădite, ci să se îngrijească și de cugetul lor, de gânduri și de simțăminte. Să nu se complacă în gânduri păcătoase, ci să învețe să nu le primească; acest lucru se face prin rugăciunea lui Iisus, prin trezvie și prin neîncetata conștiință a prezenței lui Dumnezeu.

Și, iarăși, tinerii ar trebui să se ferească de influențele negative care vin prin filme, prin televiziune sau prin cărți.

Un alt lucru care ar trebui să îi preocupe pe tineri este cu cine se împrie-

Atunci când Sfinții își cer „drepturile”...

*Veniți să bem băutura nouă,
nu din piatră stearpă făcută cu minuni,
ci din izvorul nestrucăciunii,
din Hristos Cel ce a izvorit din mormânt,
întru Carele ne întărim.*
Canonul Învierii, Cântarea a 3-a

Acum două luni, într-una din localitățile din nordul Greciei s-au petrecut o serie de întâmplări minunate. Cel aflat în centrul lor este un preot polonez pe nume Sava, căruia Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință, i-a răspuns la dragostea pe care i-o nutrește permanent, ca paroh în satul Aghios Gheorghios (Sfântul Gheorghe).

Mai întâi am aflat, cu peste o lună în urmă, că un monah pe nume Gheorghe, pe care îl cunosc personal, a făcut infarct. Cu toate că acesta are numai 40 de ani, într-o zi, pe când era în mănăstire, i s-a făcut dintr-o dată rău, a căzut jos și nu și-a mai revenit din comă decât la spital. În urma acestui infarct, cam un sfert din inimă i s-a necrozat. De atunci este livid la față, nu mai are voie să facă nici un efort, nici măcar să urce vreo scară, nici să se bucure sau se întristeze peste măsură. Toți s-au mirat de cele întâmplate și îl compătimesc pentru că era un om foarte activ.

Acum câteva zile am aflat, cu stupeoare, în ce împrejurări făcuse infarctul. M-am întâlnit cu părintele Sava în oraș, la un supermarket. Văzusem cu câteva zile în urmă un anunț că în parohia lui vor fi aduse părticele din moaștele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, care vor rămâne pentru totdeauna acolo. Mă gândeam să merg să mă închin și, întâlnindu-l la cumpărături, l-am întrebat când pot veni. Cu acest prilej mi-a povestit de unde are Sfintele Moaște și cum au ajuns în parohia sa.

Cu două luni în urmă, într-o noapte, părintele Sava a avut un vis: se făcea că era în satul lui, iar străzile erau pline de oameni care se îndreptau spre biserică. S-a dus și el, a intrat în sfântul lăcaș, care era arhiplin de oameni, iar în altar a văzut pe sfânta masă niște moaște. Acesta a fost visul. Nu i-a dat nici o importanță, fiind foarte reticent la astfel de *experiențe* (și bine face!).

A doua noapte a avut un nou vis: era din nou pe drumul spre biserică, însă era totul pustiu, nici țipenie de om. Biserica era pustie, iar în sfântul altar nu mai erau moaștele pe care le văzuse cu o noapte înainte. A auzit însă un glas puternic în spatele lui, care i-a zis: *Dacă nu mă vei aduce aici, așa va arăta acest sat, se va pusti cu desăvârșire, nimeni nu va mai veni la biserică.* Trezindu-se din somn, din nou a ignorat cele întâmplare, mai ales că nu i se părea ciudat să nu fie prea mulți oameni în biserică, parohia lui fiind una alcătuită mai mult din case de vacanță ale oamenilor înstăriți din oraș, care nu prea dau pe la biserică, nici măcar în timpul

Decese în rândurile ierarhilor BOR

Preasfințitul Ioachim Mareș, episcopul Hușilor, a murit pe data de 24 aprilie 2004 la reședința episcopală din localitate. Cu numai o zi înainte, pe 23 aprilie, Preasfințitul Damaschin Coravu, Episcopul Sloboziei și Călărașilor, a murit la Spitalul Militar din București, datorită unui accident vascular cerebral. Locotenența scaunului Sloboziei și Călărașilor până la alegerea și instalarea unui nou episcop aparține Preafericitului Părinte Patriarh Daniel în calitate de Mitropolit al Munteniei și Dobrogei, Episcopia Sloboziei și Călărașilor făcând parte din această Mitropolie.

Bunul Dumnezeu să îi pomenească în împărăția Sa pe cei adormiți și să rânduiască pentru turma dreptslăvitoare arhieriei vrednici, apărători ai Ortodoxiei față de valurile ereziilor, fărădelegilor și totalitarismelor ce vin tot mai mult asupra noastră.

Referendum pentru libertate

Într-o ultimă încercare de a realiza tot ce este omeneste posibil în respingerea noilor acte de identitate cu cip, Părintele Arhimandrit Iustin Pârvu, starețul Mănăstirii Petru Vodă, s-a alăturat demersului strănerii de semnături pentru organizarea unui referendum națio-

nal. Este de menționat faptul că existau deja sute de mii de semnături strânse împotriva legilor ce prevăd introducerea actelor de identitate cu cip. Cu toate acestea, menghina dictatelor europene, îmbinată cu interesele oligarhic-mafiote autohtone, au făcut ca vocea poporului să răzbată prea puțin în sferele mai înalte ale politicii.

De această dată, însă, problema actelor de identitate se pune acut pentru cetățeanul român: fără ele, nu există pentru sistem și este deprivat de toate drepturile și libertățile sale. Sau, altfel și cinic spus, are dreptul de a fi fără proprietate, fără asigurări de sănătate, fără venit. Exclus față de societate și stat. Iar planurile de realizare a unui sistem biometric centralizat ies la suprafață mai

curând decât ne-am fi așteptat.

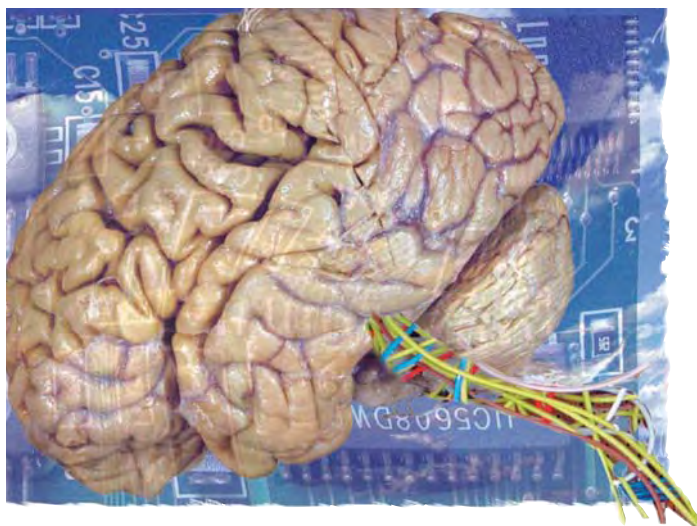
Mircea Toader, liderul grupului de deputați ai PD-L, a susținut că dorește să prezinte Guvernului o inițiativă legislativă prin care să se extindă forma pașapoartelor biometrice și la cărțile de identitate, cu adăugarea unui cip care să permită accesul în sistemul informatic bancar. Prin această inițiativă se dorește nu numai trecerea de la pașaportul biometric la buletinul cu cip, dar și unificarea buletinului cu cardul bancar, adevărindu-se, astfel, toate temerile ortodocșilor români care au descris cu exactitate procesul de trecere de la pașaport la buletin, apoi la cardul unic și, în final, la microcipul implantat. Inițiativa nu este străină de interese de afaceri cu miză mare: se știe că sistemul de abonamente RATB cu card cipat din București, ce „beneficiază” de o informatizare centralizată, este realizat de concernul UTI, fiind implementat de primăria ce, pe atunci, era condusă de Adrian Videanu, lider al aceleiași PD-L. Unele voci susțin că și intenția de a se introduce buletin cu cip nu este străină de interesele de afaceri ale acestui concern, dat fiind faptul că punerea sa în aplicare s-ar realiza cu fonduri imense, prin licitație organizată de stat.

Spicuim în continuare din apelul Părintelui Justin Pârvu pentru organizarea referendumului de respingere a actelor de identitate cu cip: *Atât de mult ne iubesc conducătorii noștri, încât nu au nevoie să informeze câtuși de puțin acest*

popor cu privire la introducerea cipurilor în actele noastre de identitate. Frați români, este totuși identitatea noastră! Cui ne-o vindem? Ce încredere să mai avem în conducătorii noștri când ei, în timp ce noi luptăm cu râvnă împotriva pașapoartelor cu cip, au votat „tăcit” buletinele cu cip? Să vedem ce argumente ne vor mai oferi acum! Dacă pașaportul era un drept și nu o obligație, oare buletinul tot un drept va fi? Vedeți cât de mult țin conducătorii noștri la părerea unui popor? Ce drepturi ne apară ei? Și ce drepturi mai avem, de fapt?

Prin urmare, dintre posibilele alternative legale, îndemn poporul: Să cerem referendum! ... Aici, la mănăstirea noastră, s-au adunat în jur de patru sute de mii de semnături împotriva actelor biometrice. Oamenii vin disperăți și îmi cer sfatul. Să cerem de data aceasta referendum! Așadar vom face tabele cu noi semnături, în care să cerem să ne împotrivim actelor electronice prin referendum! Să semnăm cu convingere sinceră, încercând să mai salvăm ceva din căderea în care ne aflăm. ...

Acțiunea de strângere a semnăturilor pentru referendum este coordonată de Mănăstirea Petru-Vodă. Pentru strângerea semnăturilor se folosește un format standard de tabel, conceput cu specialiști în drept, disponibil pe blogul www.apologeticum.wordpress.com. Mai trebuie adăugat faptul că listele de semnături trebuie aduse personal la mănăstire, și nu prin poștă.

Elita anticreștină mână oamenii în lagărele electronice ale morții

Valerii Filimonov, academician, biocibernetician și expert în gestionarea sistemelor, a acordat un interviu agenției ruse de presă *Interfax-Religion* în care și-a împărtășit gândurile asupra perspectivei de transformare a omenirii într-o „biomasă” controlabilă, comentând despre cei ce stau în spatele acestor primejdioase încercări de control electronic al oamenilor.

- Considerați dictatura universală tehnologică un mit sau o realitate?

- Este un vechi vis al celor mari și puternici. Zbigniew Brzezinski (politician, geostrateg și politolog american de origine poloneză, fost consilier al președintelui Jimmy Carter – n.r.) scria

despre necesitatea controlului total și a dictaturii tehnologice din 1968. David Rockefeller (bancher, politician și militant globalist din America – n.r.) spunea cinic: „Suveranitatea supra-națională a unei elite intelectuale și a bancherilor mondiali este, cu siguranță, preferabilă auto-determinării naționale”. Astăzi, planurile acestora au început

treptat să se materializeze. Noi toți suntem martori ai acestui lucru. Se lucrează la făurirea unei societăți în care fiecare om se va găsi sub ochiul atent al unui „Frate mai mare” (*Big Brother*), ce păzește interesele stăpânilor de astăzi, împărați ai profiturilor și cămătări la scară mondială. Devine tot mai limpede că recesiunea actuală face parte din planul elitei mondiale de înrobire a omenirii.

- Care sunt primejdiile controlului electronic asupra oamenilor? Este posibilă transformarea oamenilor într-o masă controlabilă de ciborgi (*organisme cibernetice, care conțin și sisteme de viață naturale, și artificiale* – n.r.)?

- Putem spune că se pun acum nu numai bazele unui sistem de supraveghere neîncetată, ci și ale unui sistem de stăpânire absolută asupra oamenilor. Care-ar fi, altfel, folosul cheltuirii a miliarde pentru a privi pe gaura cheii?

De pildă, Opinia nr. 20 a Grupului European de Etică în Știință și în Noile Tehnologii afirmă nevoia „transformării rasei umane” prin „înmulțirea tehnologiilor compatibile cu corpul uman”, care pot „anunța apariția ciborgilor”. Se propune schimbarea persoanei „prin intermediul diferitor dispozitive electronice, cum ar fi cipurile implantabile și «etichetele inteligente» (*smart tags*)”.

- Care credeți că sunt proporțiile unui astfel de control? Cine se ascunde în spatele acestor tehnologii și ce scop are?

- Potrivit mai mult acorduri internaționale, noii ordini mondiale i se spune de obicei „societate globală informatică” sau „societate de rețea globală”. În realitate, această ciber-societate transnațională unită va deveni un lagăr electronic al morții. Omul se va transforma într-un „bio-obiect” impersonal și *user-friendly* – ușor de folosit și interacționat. Va fi neajutorat în fața sistemului cibernetic care va controla societatea și a stăpânilor acestuia. Va fi, de fapt, un fascism tehnologic global, ce va folosi ultimele tehnologii informatice și de telecomunicații ca o puternică unealtă de înăbușire electronică a voii libere omenești.

E un secret cunoscut de toată lumea că forța conducătoare din spatele comunității globale a Internetului este alcătuită mai degrabă din membri anticreștini și cosmopoliți ai elitei mondiale, decât din experți în știință.

- Vedeți vreun antagonism pro-

fund între încercările de întemeiere a unui control deplin și credința în Dumnezeu?

- Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, liber și responsabil. Dictatura tehnologică este introdusă cu scopul de a suprima libertatea dumnezeiască a fiecărei persoane umane și de a schimba în întregime toate tiparele comportamentale. Oamenii vor trăi după regulile stricte ale tiparelor de comportament din sistem, vor deveni, adică, o simplă anexă controlabilă a sistemului automat de operare. E oare cu puțință să păstrezi vrednicia asemănării cu Dumnezeu în această societate de făpturi împănate cu componente electronice și supuse feluritelor manipulări? Este vădit că oamenii nu-și vor mai putea urma convingerile religioase într-o astfel de comunitate de rețea globală, și nu-i un secret că cei răspunzători de „noua ordine mondială” au făcut din Sfânta Ortodoxie inamicul lor numărul unu.

Ideologia globalistă se împotrivesc vederilor creștine și este incompatibilă cu acestea. Ea a fost introdusă și promovată în societatea laică și în Biserică prin strădaniile „elitei mondiale” și dă glas intereselor acesteia. Globaliștii nu acceptă și contestă misiunea istorică a Rusiei ca țară ocrotitoare a credinței, culturii și tradiției ortodoxe.

Interviu publicat la 14 aprilie 2009, pe situl www.interfax-religion.com

Samavolnicii comuniste și ipocrizii europene

Evenimente tragice care ne-au adus aminte de zilele plătite cu sânge din decembrie 1989 s-au derulat în capitala Republicii Moldova, Chișinău. În prima săptămână a lunii aprilie, s-au declanșat, împotriva conducerii comuniste a statului vecin ce se declarase încă o dată câștigătoare a alegerilor, mișcări stradale de amploare care au căpătat curând aspecte violente. Mulțimea descătușată a atacat Palatul Prezidențial și Parlamentul, protestând față de samavolniciile și minciunile guvernului comunist condus de Vladimir Voronin, actualul președinte al Rep. Moldova. În timpul protestelor, în zona manifestațiilor, legăturile telefonice și internetul au

fost blocate pentru a tăia, astfel, comunicațiile între cetățeni.

În curând a urmat represiunea împotriva protestatarilor și primele victime: cel puțin trei tineri au murit datorită bătăilor violente administrate de poliție, tinere batjocorite și violate în arestul poliției, nenumărate abuzuri împotriva tuturor celor ce, în ochii puterii, păreau a fi “suspecți”. Mai multe “ipoteze” au apărut, indicând faptul că violențele stradale ar fi manipularile diferitelor forțe, printre care chiar conducerea comunistă a Moldovei (pentru a avea prilejul de a acuza opoziția de încercare de lovitură de stat) sau chiar opera Moscovei (pentru a scăpa de Voronin, un comunist “autentic” însă, zice-se, mai puțin slugarnic față de Moscova decât ar vrea conducerea statului rusesc). Dincolo de toate aceste teorii și manipulari,

rămâne cert, ca și în cazul revoluției române, faptul că au existat tineri care au fost dispuși să plătească cu propria viață pentru libertatea și demnitatea neamului nostru.

Un alt aspect ce a reieșit, izbitor, din derularea acestor evenimente, este ipocrizia Uniunii Europene și a altor instituții internaționale care, chipurile, promovează drepturile omului. Astfel, pentru OSCE, alegerile legislative derulate în Rep. Moldova au fost perfect legale (deși s-a descoperit faptul că pe listele de votare erau trecute persoane decedate). Uniunea Europeană a recunoscut și ea legitimitatea actualului regim comunist din Chișinău, cerând mulțimii să înceteze cu violențele. De această dată, “Occidentul” care se pretinde garant al democrației, are interese politice în zonă iar conducerea comunistă a președintelui Voronin convine foarte mult Bruxelles-ului, Washingtonului și altor centre de putere vestice. Astfel se explică de ce americanii și europenii nu au speculat revolta tinerilor moldoveni într-o nouă variantă de “revoluție portocalie”.

Încheiem această mică “dare de seamă” cu câteva citate preluate din mărturiile **părintelui Savatie Baștovoii**, martor ocular al evenimentelor din Chișinău: *“În zilele care au trecut am văzut cât costă o viață de om pentru lumea în care trăim. Pot muri zeci, sute și alte mii să fie bătuți și violați de către cei care ar trebui să-i apere, dar oamenii își continuă mersul prin viață nestingheriți.*

*Oamenii au devenit nu doar indiferenți, ci și cruzi. ...Așadar, cei care în manualele de istorie și în filme sînt declarați eroi, la Chișinău au ajuns să fie numiți bandiți. Vi se pare că ceea ce s-a întîmplat nu a fost o revoluție? Iar eu zic că a fost. O revoluție care poate nu a schimbat lumea, dar care a dezgolit-o și a arătat-o așa cum este. **Revoluția s-a făcut înăuntrul nostru. O revoluție fără eroi, dar cu atît mai vrednică și mai curată. Oare nu ați înțeles încă? Lumea nu mai are nevoie de eroi pentru că are nevoie de sclavi...** (din articolul *Revoluția fără eroi*).*

Politicele totalitare ale Uniunii Europene

În ultimii ani am aflat de nenumărate politici UE care uimesc nu numai prin bizareria lor dar și prin intenția lor vădit totalitară: stabilirea unor cote pe țară de producție a laptelui, reglementarea formei și mărimii fructelor sau legumelor, obligarea țăranilor de a-și eticheta electronic animalele din ogradă și de a-și ambala produsele după criterii extrem de costisitoare ce nu pot duce decât la faliment.

Intențiile totalitare ale acestei Uniuni construite în disprețul voinței popoarelor și în beneficiul birocratilor sunt tot mai vădite prin noile directive ale Comisiei Europene care prevăd interzicerea și scoaterea până în 2012 de pe piața UE a becurilor cu incandescen-

FOTO: *Rapirea Europei, sculptura simbol din fața Parlamentului European*

ță (becurile clasice) și înlocuirea lor cu becuri ecologice. În acest fel, birocrația UE argumentează că vrea să lupte împotriva consumului de energie și a încălzirii globale. Dar becurile fluorescente sunt mult mai scumpe decât cele normale, iar efectele pe care le produc asupra omului, potrivit specialiștilor, sunt dăunătoare: lumina emanată de ele provoacă anxietate prin efectele stroboscopice pe care le are, asemenea luminii emanaate de televizor. (Cf. *Ziua* din 2 aprilie 2009)

În aceeași logică a luptei împotriva încălzirii globale, directivele europene urmăresc interzicerea încălzirii locuințelor particulare cu lemne și cărbuni. Interdicția se aplică deja în țările mai dezvoltate din cadrul UE, urmând ca în următorii ani ea să se aplice și în România și Bulgaria. (Cf. *Adevărul* din 18 decembrie 2008)

Urmând isteriei încălzirii globale, proiectele UE prevăd, de asemenea, impunerea unui impozit pe flatulențele (bășinile n.n.) ovinelor și bovinelor măsură ce se aplică deja în Irlanda și Danemarca. În replică la inițiativa guvernului, Asociația Irlandeză a Fermierilor a anunțat că industria zootehnică din Irlanda se va muta în America de Sud,

pentru a nu fi obligată să plătească o asemenea taxă. (Cf. *Cotidianul* din 10 martie 2009)

Proiectul care trădează, însă, în mod evident politicile totalitare ale UE este cel ce urmează a fi pus în aplicare în Marea Britanie. Programul-pilot prevede instalarea din 2013 în Regatul Unit a unei cutii negre pe fiecare mașină, asemenea cutiilor negre prevăzute pentru avioane. Dispozitivul va emite un impuls permanent detectabil prin satelit, care va indica poziția mașinii, viteza și direcția de deplasare. În acest fel, șoferii vor fi permanent supravegheați. Nu numai atât, dar orice încălcare a codului rutier, orice mică depășire a vitezei, va fi înregistrată prin satelit, iar contravaloarea amenzii va fi preluată direct din contul bancar al posesorului fără ca acesta să aibă ceva de spus. (Cf. *Gândul*)

Un politician irlandez cere UE să fixeze data Paștelui

Venind în sprijinul pretenției Uniunii Europene de a fi soluția universală a tuturor problemelor și dădaca ideală pentru toți cetățenii săi, în mintea senatorului irlandez Fergal Quinn s-a născut o idee... birocratică. Într-un articol din 27 martie 2009 din publicația *Irish Times*, senatorul irlandez propune ca data Paștelui să fie stabilită de acum înainte de UE la o dată fixă pentru toate popoarele Europei, fie ele catolice, protestante sau ortodoxe.

FOTO: senatorul irlandez Fergal Quinn

Senatorul irlandez argumentează că datorită imprevizibilității stabilirii datei Paștilor, turismul și sistemul educațional de pe întreg spațiul UE sunt în mare suferință, copii „fiind bulversați” de rapiditatea cu care se succed vacanțele, iar turismul suferind mari pierderi.

Singurul impediment pe care Fergal Quinn îl vede în calea propunerii sale

sunt – cum altfel decât – „Bisericile Ortodoxe”, care s-au opus unei date fixe pentru Paște, propunere susținută de Conciliul Vatican II și sprijinită de toți ceilalți membri ai Consiliului Mondial al Bisericilor. Pentru senatorul irlandez aceste ciudate „Biserici Ortodoxe” s-ar opune propunerii mai mult dintr-un sentiment de frondă față de Vatican, decât din motive de natură religioasă – motive copilărești comparate cu mărirea PIB-ului și confortul cetățeanului european.

Soluția întrevăzută de senator este uniformizarea datei Paștilor de către UE pentru toate confesiunile creștine, în virtutea faptului că acest subiect „*nu este doar unul religios, ci afectează viețile seculare ale majorității cetățenilor și este o barieră pentru eficiența celor mai multe business-uri*”.

Astfel, în bună tradiție modernă, la o problemă delicată de natură religioasă, birocratul european găsește o soluție simplistă de natură laică și tehnică.

În Suedia, statul legalizează iar biserica luterană „binecuvântează” căsătoriile între homosexuali

Parlamentul suedez a votat cu o largă majoritate legalizarea căsătoriilor între homosexuali la începutul lunii aprilie,

FOTO: căsătorie între lesbiene oficiată într-un locaș de cult

iar biserica luterană, majoritară în această țară, și-a manifestat acordul și sprijinul necondiționat.

Acesta nu este decât rezultatul unui lung șir de concesii morale și legale pe care societatea suedeză le-a făcut de câțiva zeci de ani: dacă în 1987 legea definea căsătoria ca uniune între un bărbat și o femeie, din 1995 homosexualii au primit dreptul la „uniuni civile”, un șiretlic juridic care să justifice căsătoriile nefirești, pentru ca apoi să primească dreptul de a adopta copii în 2002. Actuala lege, ce va intra în vigoare din mai anul curent, abrogă legile anterioare și prevede drepturi depline pentru cuplurile de homosexuali.

Ștergând orice urmă a lui Hristos din cadrul său, biserica luterană, separată de stat din anul 2000, în care 74% dintre suedezi sunt membri, s-a grăbit să propună încă din 2007 o binecuvântare a „uniunii” pentru cuplurile de homosexuali. Pastorii au acum „dreptul” să refuze oficierea căsătoriilor nefirești, dar sunt obligați, conform statutului bisericii, să găsească un pastor înlocuitor. (Cf. Frontpress.ro)

Potrivit unor statistici, societatea suedeză se află pe marginea colapsului moral datorită faptului că peste 60% dintre copiii din această țară s-au născut în afara cadrului familiei tradiționale. Rezultatul nu este altul decât creșterea îngrijorătoare a delincvenței juvenile și a infraționalității. (Cf. Sitului lifesite-news.com)

Microcipul din medicament: o nouă metodă pentru controlul persoanei umane

Medicii și oamenii de știință din Marea Britanie au pus la punct un dispozitiv cu ajutorul căruia starea biologică a persoanei umane poate fi urmărită în timp real prin telefonul mobil sau prin internet: un minuscul microcip de silicon – de aproximativ un milimetru – încastrat în medicamentele administrate pacienților ce poate transmite infor-

mații wireless despre starea de sănătate.

Oamenii de știință spun că microcipul va fi folosit pentru persoanele în vârstă, pentru bolnavii mintali, pentru cei cu boli grave de inimă, dar și pentru femeile care folosesc anticoncepționale, în principal pentru administrarea regulată a medicamentelor. Cum însă microcipul – care funcționează ca transmițător de date în timp real prin sistem wireless – poate furniza o mulțime de informații despre starea pacienților, practic doctorii pot deveni adevărații stăpâni ai trupurilor noastre. Ei pot astfel accesa o fișă medicală perfect actualizată, având posibilitatea de a monitoriza permanent persoana umană. (Cf. Dailymail.co.uk)

Prin tehnologiile de ultimă oră, omul postmodern și-a găsit, astfel, un nou stăpân: medicul personal, personaj care începe să înlocuiască dependența de psiholog și psihiatru pe care omul modern o dezvoltase în lipsa lui Dumnezeu.

Ultima psihoză mediatică: gripa porcină

Dacă nu cu mult timp în urmă, virusul gripei aviare făcea ravagii mai mult prin mințile înfierbântate ale jurnaliștilor, decât în realitate, o nouă „pandemie mondială” este anunțată de către presa din întreaga lume: în urma descoperirii câtorva cazuri de îmbolnăvire cu gripă porcină și a unor decese, în Mexic și SUA, au fost din nou declanșate prin

mass-media resorturile psihozei globale cu privire la un iminent dezastru.

În Statele Unite, autoritățile au decretat stare de urgență sanitară după ce au fost confirmate câteva zeci de cazuri de îmbolnăviri cu gripa porcină. În Mexic s-au constatat peste 20 de decese, cu toate că în multe cazuri diagnosticul este nesigur. În Europa nu s-a confirmat existența unor cazuri de îmbolnăviri, însă în Spania autoritățile țin sub stricte supraveghere câțiva bolnavi care prezintă simptomele maladiei. Autoritățile din Japonia, Coreea de Sud și China, au declanșat la rândul lor starea de alertă.

Așa cum s-a văzut însă și în cazul gripei aviare, aceste campanii mediatice globale de înfricoșare a populației au un efect bine studiat din punct de vedere psihologic asupra controlului populației globale. Mai mult decât atât, ele nu fac decât să regleze unele conturi comerciale între diferite puteri care se confruntă pe arena geopolitică globală, așa cum s-a văzut și în cazul gripei aviare, întrucât în urma declanșării psihozei infestării cărnii de pui cu gripă aviară întregi gospodării și întregi ramuri industriale din diferite țări – printre care și România – au ajuns în faliment. De altfel, la fel ca în cazul crizei economice, și în acest caz declanșarea controlată a epidemiei are rolul de a justifica suspendarea stării de normalitate în societate pentru a fi decretată starea de mobilizare, autoritarism, intervenție statală precum și menținerea persoanelor umane într-o

stare de frică și dependență radicală de sistem.

Între Cultura Morții și Cultura Vieții

Dacă peste ocean unele state americane iau în considerare introducerea unor legi împotriva avortului prin declararea embrionului o persoană umană, în Europa guvernul socialist din Spania, țară preponderent catolică, legalizează avortul pentru o perioadă de până la 22 de săptămâni, urmând ca minorele să poată face avort fără acordul părinților.

FOTO: Zapatero, primul ministru socialist al Spaniei, seful guvernului care are o agenda pro-avort si pro-gay

Deși inițiativa legislativă „Legea Persoanei” din statul american Dakota de Nord nu a trecut la votul din Senat de la începutul lunii aprilie, câteva alte state au luat sau iau în considerare introducerea unor inițiative similare ce ar incrimina nu numai avortul ca atare, dar și

orice manipulare științifică a embrionilor și fetușilor umani. Dacă ar fi trecut la votul din Senat, inițiativa legislativă ar fi fost poate că cea mai coerentă lege antiavort prin considerarea embrionului persoană umană – trup și suflet – încă de la formarea sa, așa cum învață de altfel și credința ortodoxă. (Cf. *Lifesitenews.com*)

Pe de altă parte, legea pro-avort susținută de guvernul socialist al Spaniei dă dreptul minorelor care au rămas însărcinate să facă avort fără să ceară în prealabil acordul părinților.

Ipocrizia societății occidentale este de surprins tocmai în acest punct, întrucât în numele libertății și al eliberării de sub autoritatea parentală, fetele au dreptul să-și ucidă pruncii în pântece, dar nu au dreptul să aibă un permis de conducere sau să-și cumpere un pachet de țigări.

Legea prevede, de asemenea, că perioada până la care femeile pot să facă avort este de 22 de săptămâni în condițiile în care viața mamei sau a fătului sunt puse în pericol. (Cf. *Ziare.com*)